

Mântuirea unei prostituate - David Willoughby Gooding

Versete călăuzitoare: Luca 7.36-8.3

Introducere

Una dintre cele mai frumoase trăsături ale Evangheliei lui Luca este aceea că Îl prezintă pe Hristos ca Învingător și Salvator al celor marginalizați și oprimați, ca Cel care poate reda adevărata demnitate oamenilor a căror viață a luat-o cumva razna sau care sunt respinși sau chiar persecutați de societate. Iar scopul acestei serii de studii este de a examina unii dintre oamenii care au fost salvați și restabiliți de Hristos.

Societatea în care S-a aflat Isus

S-a observat adesea că descrierea lui Hristos ca fiind „prietenul vameșilor și al păcătoșilor” (Luca 7.34) a devenit una dintre cele mai mari podoabe ale Sale în ochii creștinilor credincioși, deși inițial a fost prezentată de adversari ca o acuzație la adresa integrității Sale. Cea de-a doua expresie „păcătoși” este un eufemism, după cum vedem când o comparăm cu Matei 21.31 („vameșii și curvele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu”). Căci dacă schimbăm expresia înfrumusețătoare cu cuvântul „urât” și Îl descriem pe Hristos ca prieten al vameșilor și al curvelor, nu mai sună atât de atrăgător nici măcar pentru urechile creștinilor credincioși. Cu toate acestea, creștinul credincios va găsi propoziția ofensatoare în sens pozitiv.

Inițial, desigur, afirmația a fost menită să sune ofensator. Ea nu a fost rostită pentru o societate tolerantă. Cei de la care a pornit această afirmație au vrut să exprime faptul că o considerau o ofensă adusă decenței și moralității comune, ca să nu mai vorbim de regulile religioase stricte ale vremii. Era cu atât mai rău cu cât se făcea în Numele lui Dumnezeu și al adevăratei credințe. Ei credeau că Hristos era un înșelător, iar suspiciunile lor au fost întărite atunci când au observat tipurile de femei care îl urmau.

De exemplu, era soția lui Cuza, un administrator al lui Irod; palatul lui Irod era cunoscut pentru standardele sale ușurate. Oricine se mișca în aceste cercuri marcate de plăcerile vieții era inevitabil suspect pentru iudeii strict religioși. Și mai era și Maria Magdalena, cea mai neînsemnată dintre cei mai neînsemnați. Șapte demoni au ieșit din ea, spune Luca (Luca 8.3). Aceasta înseamnă că ea avea un trecut indescritibil de rău. Un Bărbat tânăr, atrăgător, lider al unei secte religioase noi și neobișnuite, urmat de adepți entuziaști de sex feminin cu un trecut imoral ... Se poate imagina ce au gândit liderii religioși despre aceasta.

Și este greu de negat că criticile lor păreau absolut justificate. Ca și în zilele noastre, oamenii de atunci erau foarte familiarizați cu grupurile religioase care foloseau în mod abuziv religia ca acoperire pentru perversiuni sexuale. Desigur, când a fost întrebat, Hristos a subliniat că aceste femei se întorseseră de la viața lor rea, dar tocmai de acest lucru se vor fi îndoit fariseii. Este probabil că ei au negat imediat că aceste femei s-au schimbat atât de mult prin aceasta, încât să se integreze din nou în societate, cu atât mai puțin să fie demne de compania unui Profet.

Și era un mister pentru ei. În predicile Sale publice, acest Isus ceruse standarde morale mai înalte decât ceruse vreodată cineva până atunci și îi denunțase public pe farisei, pentru că nu le respectau; ei se mulțumeau cu simpla înfățișare onorabilă exterioară, în timp ce se făceau

vinovați în mod constant de imoralitate spirituală interioară. „Dacă dreptatea voastră n-o va întrece pe cea a cărturarilor și a fariseilor, nicidecum nu veți intra în Împărăția cerurilor. ... Ați auzit că s-a spus: «Să nu comiți adulter»; dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască a și comis adulter cu ea în inima lui” (Matei 5.20,27,28). Ce L-a determinat pe Isus la aceasta? A fost El sincer? Învățătura Sa îi condamnă pe cei mai sfinți oameni ca având păcat. Era El însuși fără păcat? Era El un profet? Ce era cu calitățile îndoielnice ale însoțitorilor Săi?

În casa lui Simon fariseul

Cu astfel de întrebări în minte, fariseul Simon L-a invitat pe Domnul nostru la masă. Conversațiile de la masă i-ar fi oferit poate ocazia de a-L evalua mai bine pe Isus. În timp ce masa era în plină desfășurare, ușa s-a deschis și o femeie s-a grăbit să intre timid și s-a dus direct la Hristos, care stătea la masă conform obiceiului oriental. Simon s-a supărat imediat. El o cunoștea pe femeie, care avea o reputație proastă în cetate. În mod normal, astfel de oameni nu erau primiți în casa lui. Dar a fost uimit de ceea ce s-a întâmplat în continuare. Când femeia a venit înapoia lui Hristos, s-a aruncat la pământ și a început să plângă încet. Era atât de aproape de El, încât unele lacrimi au căzut pe picioarele Lui, pe care ea a încercat, jenată, să le șteargă cu părul ei lung.

Spre uimirea totală a lui Simon, ea a sărutat picioarele Domnului nostru și, în cele din urmă, a luat un vas mic și i-a uns picioarele cu untdelemn de ungere. Toate acestea s-au întâmplat într-un interval de timp foarte scurt. Prima reacție a lui Simon a fost probabil să le ordone servitorilor săi să o dea afară imediat; dar în timp ce a ezitat, ea a apucat picioarele lui Hristos și Simon s-a abținut, așteptând o izbucnire indignată din partea lui Hristos. Dar El nu a spus nimic; nu se întâmplase nimic neobișnuit pentru El. Așa că masa a continuat. Conversația era acum incoerentă, căci Simon era pierdut în gânduri. Vorbea cu el însuși: ei bine, acum totul este clar. Omul acesta nu este un profet; dacă ar fi fost, ar fi recunoscut cine și ce fel de femeie este cea care îl atinge. Ea este în mod evident imorală. - După cum vedea Simon lucrurile, niciun profet care pretinde că este purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu nu ar fi permis unei femei imorale să îl atingă. Dar Dumnezeu a făcut-o.

Simon avea fără îndoială dreptate în privința ultimului aspect. Scriptura declară în mod clar că nimic necurat nu poate intra în prezența lui Dumnezeu. Curvarii, vrăjitorii, ucigașii, idolatrii și mincinoșii sunt excluși pentru totdeauna din cetatea veșnică (Apocalipsa 22.15). Cel puțin cerul să nu devină un loc necurat ca pământul. Dar Simon trecuse cu vederea un aspect în deliberările sale: Îl invitase pe Hristos în casa lui fără să se gândească, se pare, dacă casa lui ar fi suficient de curată și sfântă pentru a-L primi pe Hristos, dacă El ar fi fost un profet. Fără să se gândească la asta, el presupusese că așa era. Nu că ar fi spus că era fără păcat, nici pe departe. Dar el era diferit de această femeie: ea era imorală, mai ales libidinoasă. Păcatele lui ... ei bine, nu poți numi un păcat ca fiind decent ... dar atunci păcatele lui erau de genul celor pe care le comit oamenii decenti și onorabili ... nu erau nici pe departe destul de rele, în opinia lui, pentru a face din casa lui un loc nepotrivit pentru un profet al Celui Atotputernic.

Diversitatea păcatului

O voce i s-a adresat peste masă și Simon a tresărit. Am ceva să-ți spun. Era Hristos. Învățătorule, vorbește! a răspuns Simon. Un creditor avea doi datornici ... Cât de bine alesese Hristos această comparație: păcatul este ca o datorie. Dacă o persoană datorează cinci milioane de lire sterline

și nu poate plăti, atunci este în faliment. Dacă o persoană datorează doar cinci lire și nu poate plăti, nu este mai puțin falimentară. Nu poți compara sumele, dar principiul falimentului este exact același. Și dacă păcatul este ca o datorie, atunci cei imorali sunt cu siguranță falimentari în fața legii lui Dumnezeu prin infracțiunile lor; dar cei respectabili nu sunt mai puțin falimentari prin păcatele lor.

Este adevărat că avem tendința de a clasifica păcatele în diferite categorii ..., chiar dacă este de conceput, chiar foarte probabil, că standardele lui Dumnezeu sunt foarte diferite de ale noastre. Cu toate acestea, știm cu toții la ce ne referim atunci când descriem unele păcate ca fiind rele, iar această descriere servește la diferențiere. Dar trebuie să fim atenți ca aceasta să nu ne facă să credem, în mod inconștient, că păcatele care nu sunt „rele” (categoria în care clasificăm majoritatea păcatelor noastre) ar fi într-un fel curate. Nu există păcate curate. Toate păcatele sunt necurate. Este adevărat că există o diferență între un bob și o tonă de funingine, dar diferența constă doar în cantitate. În caracteristicile lor esențiale, bobul și tona sunt exact la fel. Păcatul de natură sexuală face ca o persoană să nu fie demnă de prezența lui Dumnezeu. Dar nu există niciun fel de păcat care să nu facă aceasta. Cu alte cuvinte, orice păcat este imoral.

Un creditor avea doi datornici; unul datora cinci sute de dinari, dar celălalt datora cincizeci. Hristos Și-a continuat parabola. Și dacă până atunci Simon făcuse comparații interioare între valorile păcatului, acum, în mod evident, Hristos era la rând să facă comparații. Cei doi datornici se deosebeau prin sumele pe care le datorau creditorului, dar într-un *singur* lucru erau complet identici: niciunul nu putea plăti, amândoi erau la fel de falimentari. Se părea într-adevăr că Simon învățase o lecție instructivă despre cum să nu-i judece pe alții. Dacă parabola nu ar fi dus la mustrarea meritată: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați”. Dar în acest moment, parabola lui Hristos a luat o turnură neașteptată într-o direcție complet diferită.

„Erau doi datornici ai unui creditor: unul îi datora cinci sute de dinari și celălalt cincizeci. Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi; deci care dintre ei îl va iubi mai mult?” (Luca 7.41,42). Simon știa răspunsul, pentru că se pricepea să facă comparații. Dacă te concentrezi pur și simplu asupra datoriei, nu există nicio îndoială că, cu cât datoria este mai mare, cu atât situația este mai gravă. Iar dacă singura modalitate de a scăpa de datorie, așa cum se obișnuiește în lumea afacerilor, este să o rambursezi, atunci cu atât mai mare este dezavantajul debitorului și cu atât mai mare este efortul pe care trebuie să îl facă pentru a o achita.

Dar dacă îți imaginezi un creditor care este atât de extraordinar de milostiv și generos încât este dispus să anuleze complet datoria, să o ștergă fără a mai cere alte plăți, atunci este aproape evident că, cu cât datoria unei persoane este mai mare, cu atât mai mare va fi ușurarea pe care o va simți atunci când datoria este anulată și cu atât mai mare va fi recunoștința pe care o va arăta creditorului. Era evident pentru Simon. Așadar, care dintre ei îl va iubi cel mai mult? Dar Simon a răspuns și a zis: Presupun că acela căruia i-a iertat mai mult. Acesta era răspunsul corect.

Diversitatea iertării

Dar noul factor din factură era neliniștitor. Anularea datoriei! Anularea completă și efectivă a datoriei fără să fi plătit un cent pentru ea. O anulare a datoriilor care nu fusese meritată, ci oferită unor oameni care nu aveau cu ce să-și plătească datoria. Semnificația comparației era fără echivoc: dacă păcatul era ca o datorie, atunci Dumnezeu era Creditorul care o anula.

Aceasta era o diferență uriașă față de părerea preconcepută a lui Simon. Bineînțeles că el credea în iertare; psalmii săi, cântările sale, Biblia sa erau pline de ea. Și nu de puține ori Îl implora pe Dumnezeu pentru ea în rugăciunile sale, în timp ce preoții din Templu o pronunțau asupra păcătoșilor în timp ce ofereau jertfele.

Dar acum, oricare ar fi fost teoria și teologia în privința aceasta, practica și experiența prezentă nu erau nimic față de această iertare. În prezent, i se iertau din când în când diferite poziții din contul său spiritual, dar contul rămânea și în inima sa știa că în general era falimentar. Dar exista o consolare: suma pe care o datora, diferența dintre poruncile lui Dumnezeu și împlinirea lor, nu era nici pe departe atât de mare ca în cazul unor oameni ca această prostituată.

Dar prăpastia exista, iar iertarea unor poziții nu făcea decât să reducă parțial prăpastia. Zilnic, cu mult efort și disciplină, el făcea tot ce știa pentru a micșora această prăpastie și a ajunge la o poziție care, în cele din urmă, să-i dea speranța că harul lui Dumnezeu Îl va determina pe Dumnezeu să treacă cu vederea micile deficite și, în cele din urmă, să-l primească pe Simon în cer. Dar aceasta era o poziție pe care Simon nu o atinsese încă după mulți ani de eforturi îndurate. De fapt, prăpastia nu părea mai mică decât de obicei. Așa părea ... Dar aceasta era o perspectivă la care Simon nu mai dorea să se gândească mult. Mândria, poate frica, îi închidea inima în fața unei concluzii serioase: dacă cea mai mică cerință însemna împlinirea continuă și desăvârșită a legii lui Dumnezeu, nicio sumă de bani nu putea umple deficitul unui singur păcat. Simon nu avea cu ce să-și plătească datoriile. Era la fel de falimentar ca și prostituata.

Diversitatea dragostei

Dar vocea de vizavi a continuat: Simon, vezi tu pe femeia aceasta? Bineînțeles că o văzuse. Dacă Hristos ar fi spus că ea s-a schimbat deodată sau că a fost „mântuită”, el nu ar fi fost pregătit să creadă aceasta și, cu siguranță, nu doar pentru că Hristos a spus-o. Dar Hristos nu a spus-o, nu încă. El a enunțat câteva fapte: „Am intrat în casa ta; apă pentru picioarele Mele nu Mi-ai dat, dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei și le-a șters cu părul capului ei. Sărutare nu Mi-ai dat, dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Cu untdelemn capul nu Mi l-ai uns, dar ea cu mir Mi-a uns picioarele (Luca 7.44-46).

Iarși o comparație, dar de data aceasta despre Simon. Simon fusese cel care afirmase atât de convingător ceea ce era evident, și anume că, atunci când o persoană este iertată, ea îl iubește pe cel care a iertat-o. Și cu cât i se iertată mai mult, cu atât ea iubește mai mult. Nu se poate nega faptul că, deși Îl invitase pe Hristos, el nu-I arătase o dragoste deosebită. Abia dacă Îi arătase politețea specifică vremii, în timp ce femeia, atunci când El a chemat-o, a dat dovadă de o dragoste și de o umilință extraordinare față de Hristos. Dacă dragostea era dovada iertării primite ... și lipsa de dragoste era dovada iertării neprimite ... fără cruțare, vocea a continuat: Pe baza acestui fapt îți spun că păcatele acestei femei, oricât de multe ar fi ele, sunt iertate ... ele trebuie să fie iertate, căci privește câtă dragoste Mi-a arătat. Și apoi, adresându-Se femeii, Hristos a rostit cuvintele pe care Duhul Sfânt o făcuse deja să le simtă în inima ei: „Păcatele tale sunt iertate” (Luca 7.48).

Nu numai Simon, ci și toți ceilalți invitați au înțeles despre ce era vorba. Din nefericire, din cauza unei inadecvări în traduceri biblice anterioare, care din fericire a fost corectată în traduceri mai recente, oamenii au crezut că Domnul Isus i-a iertat păcatele femeii datorită dragostei ei. Prin urmare, ei au încercat în toate modurile posibile să dezvolte dragostea față de Dumnezeu, în speranța că, dacă reușesc să o facă suficient de bine, Dumnezeu va fi determinat

să îi ierte. Dacă nu de altceva, ar fi trebuit să își dea seama, prin experiența comună, cât de dificil, dacă nu imposibil, este pentru un debitor să-și iubească creditorul în timp ce datoria este încă neachitată, iar creditorul continuă să îl amenințe cu acțiuni în justiție. Dar, în afară de aceasta, parabola Domnului nostru arată clar că debitorii nu obțin iertarea iubindu-și creditorul; ei încep să-l iubească după ce li s-a iertat și datorită iertării.

Iertarea lui Dumnezeu

Invitații la masă au înțeles imediat despre ce era vorba. Ceea ce i-a surprins a fost un alt înțeles al cuvintelor lui Hristos. Ca și Simon, ei erau obișnuiți ca preoții din Templu să pronunțe iertarea atunci când se ofereau jertfele - dar preoții pronunțau iertarea în Numele lui Dumnezeu, nu prin propria lor autoritate; în cel mai bun caz, lăsau deschisă sentința de la judecata finală. Dar ei și-au dat seama că Hristos ierta păcatele cu propria autoritate, necondiționat și definitiv. Cine este Acesta care iartă și păcatele? au întrebat ei. Dar ei și-au dat seama corect. Hristos a acționat aici în funcția Sa personală și nerestricționată de Judecător, așa cum El Însuși a spus odată: „Pentru că Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata I-a dat-o Fiului, pentru ca toți să-L onoreze pe Fiul, după cum Îl onorează pe Tatăl. Cine nu-L onorează pe Fiul, nu-L onorează pe Tatăl care L-a trimis. Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5.22-24). El S-a întors din nou spre femeie și i-a spus: „Credința ta te-a mântuit; du-te în pace” (Luca 7.50).

Așa a fost salvată o femeie căzută și pregătită pentru părtășia cu Fiul lui Dumnezeu. Dar când anume s-a întâmplat aceasta? Nu putem spune. Ni se spun puține lucruri despre ea, doar că, în momentul în care Domnul nostru i-a atras atenția lui Simon asupra ei, ea fusese deja iertată, așa că obiecția lui Simon de a o primi era nefondată. Ea fusese imorală, dar nu mai era. Putem doar presupune când a avut loc convertirea. Dar un lucru putem spune cu certitudine: întoarcerea *nu era* rezultatul religiei pe care Simon o urma. Predicarea lui împotriva imoralității era absolut corectă, ba chiar biblică și necesară. Dar ea nu a dus la pocăința femeii. Ea păcătuisese o dată, dar acest fapt nu a făcut decât să o adâncească și mai mult în disperare. Cum ar fi putut fi șters trecutul dacă ea ar fi trăit restul vieții fără păcat? Și dacă trecutul nu putea fi șters, cum putea să se întoarcă în societatea decentă? Și dacă nu putea, ce-i mai rămânea în lumea în care trăia, în afară de a continua să păcătuiască? Și dacă Simon și oamenii lui arătau deschis, atât prin predicile lor, cât și prin comportamentul lor, că o disprețuiau și că se considerau infinit mai buni, disperarea ei ar fi putut sfârși în cinism. Unii bărbați din cetate foloseau serviciile ei - nu era nimeni din sinagoga lui Simon printre ei?

Dar într-o zi ea a auzit un Predicator care era diferit de ei. Și el predica împotriva imoralității, doar că cu diferența că învățăturile Lui îi includeau pe vizitatorii la sinagogă ca fiind falimentari din punct de vedere moral înaintea lui Dumnezeu. Dar apoi El a spus că Dumnezeu era gata să-i primească, să-i primească și să-i ierte complet pe toți cei care vin la El cu pocăință sinceră. Că El, ca Dumnezeu, are puterea aici și acum de a-i primi așa cum erau, de a-i ierta, de a-i curăța și sfinți și de a-i primi în părtășia personală cu Dumnezeu. În aceste condiții, El le-a poruncit păcătoșilor să vină la El, iar femeia, în simplitatea ei, L-a crezut pe cuvânt. Ea a sfidat disprețul, revolta și mânia de pe aproape toate fețele celor de la masă. Dar ea venise doar atunci când a știut că cuvântul Lui era adevărat. Fusese iertată și primită și, fără să țină seama de ceea ce o înconjură, și-a exprimat ușurarea și bucuria. Recunoștința ei era o dovadă evidentă a cunoașterii iertării primite. Dar asta nu era tot. În anii care au urmat, iertarea a devenit unul dintre motivele

principale ale schimbării vieții ei. În versetele de încheiere, Luca ne amintește că existau mai multe femei ca ea, din medii diferite. Recunoștința lor nu le-a adus doar lacrimi, ci le-a transformat în urmași și slujitori practici, sârguincioși și sfinți ai lui Hristos.

Întrebări pentru studiu și discuții:

1. Cum apare Hristos în acest pasaj?
2. De ce Hristos nu era interesat de faptele bune și de îndreptățirea de sine a lui Simon?
3. Cum știm că femeia a fost iertată?
4. Ce ne spune această istorisire despre ce este un păcătos?
5. Care este atitudinea lui Hristos față de păcatul nostru? Ne mai oferă El iertarea și astăzi?

Titlul original: „Reclaiming a Prostitute“
în *Windows on Paradise. 14 Studies in the Gospel of Luke*